

CERUCIADA

PRIMA ANUL SEMIULUI

SAPTAMANAL DE ORIENTARE POLITICA SI SPIRITUALA

ANUL I APARE JOIA NR. 9

DIRECTOR:

MIHAIL STELESCU

SUMAR:

Platforme, Idei

de Panait Istrati

Ardeți idolii

de Mihail Stelescu

România S. A. — Aristide Blank

de Sergiu Lecca

Da! Un pumn...

de Alexandru Talex

Munca salariată

de Dem. C. Milozi

Pentru o reformă

a învățământului teologic

de Mihail Călugăru

Mircea Eliade: Oceanografie

de Paul Bărbulescu

Sinceritatea în artă

de G. Ivanovici

Plastica

de Leo Giacomello

Concertul Ana Moga-Georgescu

Const. Barcaroiu

Sport-Cronici:

științifică, literară, teatrală, politică, etc.

Desene de N E A G U

MINISTRUL PROPAGANDEI NAȚIONALE

Desen de NEAGU

8 pagini

JOI 31 IANUARIE 1935

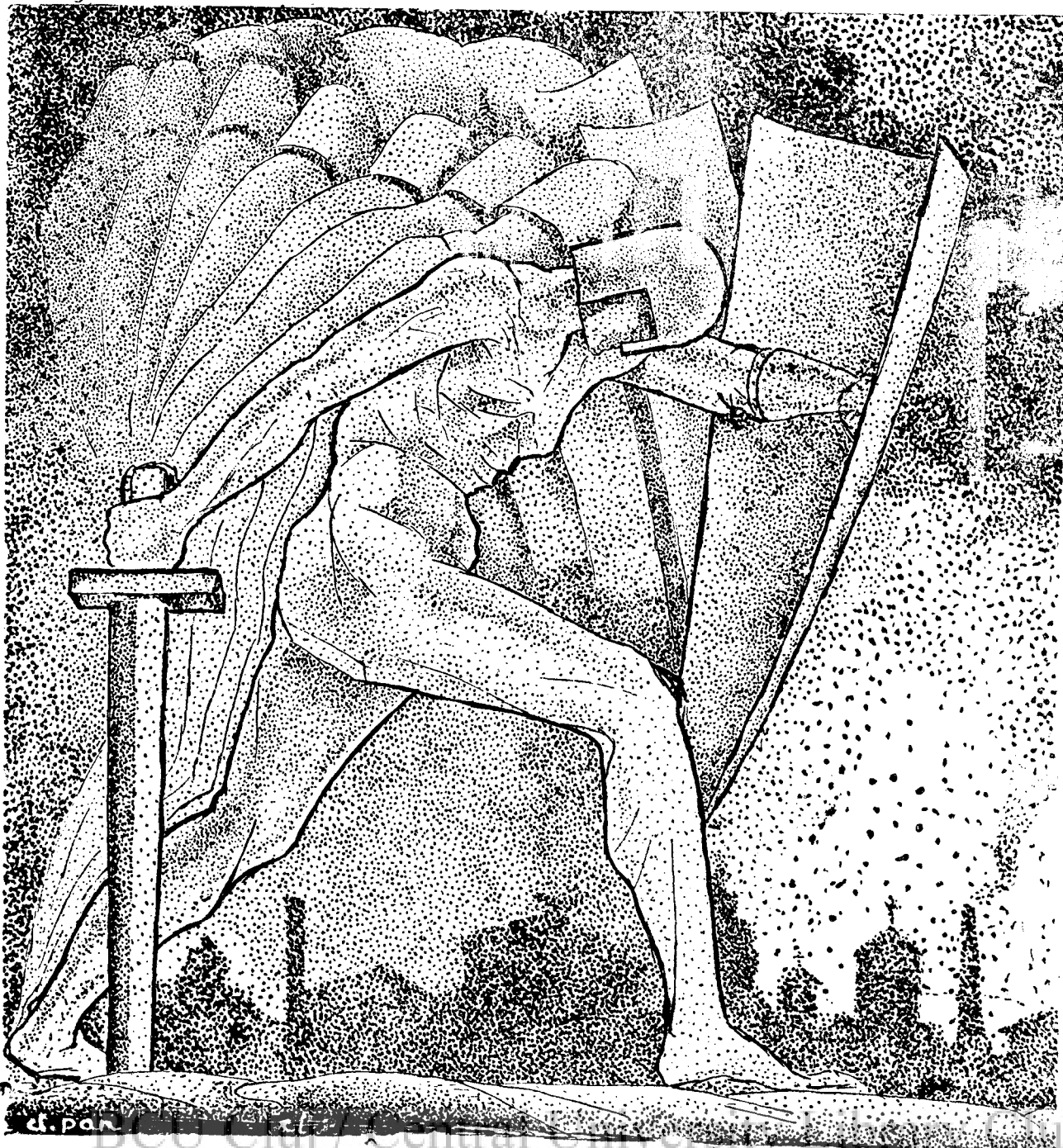
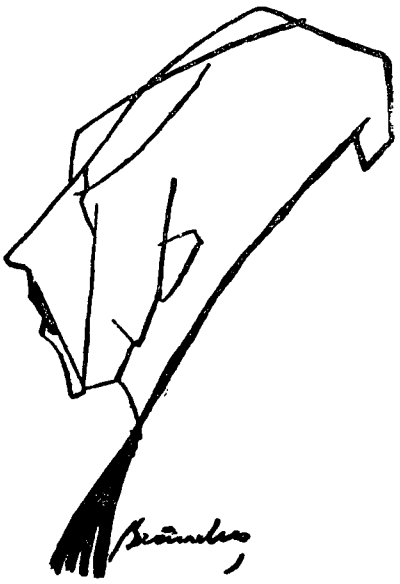
2 Lei

PLATFORME, IDEI

de PANAIT ISTRATI

Dacă „cruciații” — sau oameni purtând altă denumire, dar având o mentalitate permanent revoluționară — ar fi odată chemați să guverneze, ei nu pot fi decât monarhiști.

Monarhia este astăzi forma de guvernământ care convine popoarelor. Chiar și republicile o au, sau o caută. Vorbesc, bine înțeles, de monarhia absolută, nu cea constituțională, și a guvernării unuia singur și a guvernării celor mulți. Căci, ori cred în misiunea unuia, ori cred în misiunea tuturor. Dar nu pot să cred în acțiunea conjugată a două forțe care se exclud.

Leo Giacomello

Compoziție

Noembrie 1918. Și toate popoarele s'au ridicat, ca un singur om, ca să salute speranța unei ere noi în istoria omenirii. N'a trecut însă mult și popoarele au înțeles că și această formulă a fost tot o farsă. Robia e astăzi mai aveva și mai universală ca oricând.

Și așa mai departe: Civilizație, Progres, Democrație, Socialism, Comunism. Dictatura proletariatului — toate, toate, vorbe goale.

Dar nimic nu moare, fără să renască. Omul, — care dă un sens cuvintelor și apoi tot el le reduce la o feroce minciună, — se va vedea în curând nevoit să înțeleagă că cu minciuna nu se merge departe. În zilele noastre, începe să nu mai meargă deloc. Și atunci, scormonind cu rățul în propria-i murdărie, va fi silit să ridice din nou în picioare pe toți acești idoli batjocoriți, să-i spele cu limba, să-i poleiască, să-i tîmîe și să se închine lor, să creadă temenic în ei.

Căci n'avem altă scăpare. Nu mai putem trăi fără să credem cinstit în acești idoli, din cari trebuie să facem incontestabile valori morale. Farsa a fost posibilă atîta timp cât individual izolat n'a avut nici o putere de distrugere în masă.

Nazat la adevăr, la cinste, la dreptate, la cumpătare.

Nazat la idoli!

Monarhul de esență divină, este azi primul idol către cari popoarele își îndreaptă speranțele.

Lenin a fost cel mai pur dintre monarhi. Adică: omul devotat care n'a vrut nimic pentru el, ci totul pentru omenire. El a fost omul fără „familie”, fără „prieteni”, fără „rude”, fără camarilă. Dictator absolut peste 160 de milioane de suflete, — Krupskaja continua să-i cîrpească pantalonii. Iar când, în vremea teribilei foamete din 1922, țărani îi aduceau motive de unt și de ouă, el le trimitea pe toate la centrala proviziilor și cerea să i-se servească rațiunea comună. Iată de ce, când un embrion de camarilă a încercat odată să-i pue hotărîrea „la vot”, el s'a sculat ca un zeu și a strigat: — Dacă mai discutați, ies în stradă și chem în ajutor pe mate-loși!

Acesta e monarhul. Numai el mai poate azi salva omenirea. Și omenirea, care nu poate muri ca niște simple vorbe goale, va ști să-și găsească monarhii ei.

Teroarea este mijlocul prin care oligarhiile vechi sau proaspete încearcă să se menție la guvern, împotriva intereselor celor mulți. Monarhul, nu numai că nu guvernează prin teroare, dar el nici n'o poate concepe, căci, una din două: ori apără interesele imensei majorități a națiunii, și atunci n'are nevoie să nzeze de nici o teroare.

Lenin n'a guvernat prin teroare, iar faimoasa lui Ceka n'a fost altceva decât brațul proteguitor al intereselor imensei majorități. Djerjinski șeful Cekei și om sfânt, Arhanghelul Mihail al Revoluției, n'a fost un terorist, un sanguinar, așa cum îl descriu proștii. De pildă, el a fișa pe străzi că cine acaparează alimentele, fie pentru uzul personal, fie ca să le revîndă pe preț înzecit, va fi pedepsit cu moartea. Și într'adevăr, cei prinși asupra faptului — dar numai aceștia — erau împușcați pe loc, fără judecată, ca niște câini turbați. Iar când i s'a adus la cunoștință că bande de soldați „roșii”, în complicitate cu șefi de gară tot „roșii”, opresc trenurile cu alimente și le jefuesc, Djerjinski a garnisit cu mitraliere două puternice locomotive, a luat personal comanda lor, și străbătând Rusia a secerat ca cu coasa pe toți acci „iubiți tovarăși” cari, beți morți prin stății, confundau „Trenul Djerjinski” cu trenurile bune de prădat.

Aceasta nu e teroare, ci sfântă dreptate. Cunosce personal foști cekişti cari, după aceste compacte execuții sumare, au rămas țicniți pentru tot restul vieții lor. Căci nu e o fericire să fii ales de soartă ca să impui oamenilor dreptatea, devenind Arhanghelul răzbunător al năpăstuiților.

Insuși Djerjinski a plătit cu viața lui acest apostolat. A căzut mort pe când vorbea la tribună, povețind isprăvile nelegiuite ale „camarazilor” și felul cum s'a văzut nevoit să reacționeze, masa-

crând fără milă.

Dar cui să vorbești de acest tragic eroism? În orice caz, nu plescarilor noștri pre-sovietici, căpătuiți într'un mare partid democratic, cari cu stînga vîncează subsecretariate de stat, iar cu dreapta scriu în presa democratică articole revoluționar-dulcege pe placul lui Stalin, tiranul terorist și aliatul oligarhiilor capitaliste europene.

Suprimarea tuturor libertăților criminale și judecata sumară, sînt deci metode legitime și populare de redresare socială, pe cale de a fi desăvârșită de guvernarea monarhică, așa cum am definit-o mai sus.

Liber să fie orice gazetar să denunțe răul, dar atunci când e prins că nu-l denunță decât pentru a face șantaj și a se preocupi, canalial cu gura plină de Constituție trebuie pedepsită exemplar.

Aceasta nu e violență, ci dreptate.

Lipsa acestei dreptăți face ca astăzi toată presa e șantagistă și trăește parazită pe spinarea națiunii, exploatînd pungășiile oficiale și particulare.

La faimosul proces al faimoasei doamne Hanau, s'a dovedit că toate ziarele franceze erau stipendiate de guvernele franceze, — toate, afară de comunistă l'Humanité și de regalista Action Francaise, cari... erau stipendiate de altcineva. ..

*

Comuniștii au greșit când — ca să facă pe placul unei doctrine absurde — au suprimat cu desăvârșire proprietatea privată. Dovadă că au greșit, e că de mult au restabilit dreptul omului de a avea o casă a lui. Și astăzi, dacă nu în întinsa Rusie, dar cel puțin la Moscova, călăuzele lui „Inturist” se mîndresc să arate (din fuga autocarului!) intelectualilor europeni gen Francis Jourdain, un șir de frumoase vile alineate pe șoseaua ce trece prin fața gării Alexandrovsk, cari vile — spun aceste călăuze — sunt „proprietatea lucrătorilor”. Dar intrați, așa cum am intrat eu, într'una din aceste „vile pentru lucrători”, și dacă veți avea norocul să fiți primiți ca mine de o gazdă de calitate fostului scriitor integru Boris Pilniak, azi scriitor oficial, veți afla cine sunt proprietarii unor asemenea case cari costă între 15 și 25 mii ruble, adică, chiar ținînd cont de rubla depreciată, peste un milion de lei. Să judece cititorul singur, și mai ales cititorul pre-sovietic al presei de stînga, dacă e cu puțință ca în vremea agonisească un milion de lei; și cu atît mai puțin în „Patria Proletariatului”, unde restabilirea recentă a comerțului liber al pâinii era gata să producă o ridicare în masă a lucrătorilor, căci nici un lucrător nu mai putea cumpăra această pâine vîndută... liber!

Dar dacă comuniștii au făcut și din „vilele pentru lucrători” ceea ce au făcut din celelalte două

(Continuare în pag. 6-a)

PLATFORME, IDEI

(continuare din pag. 3-a)

mari lozinci: „pământul să aparție țărănilor!” — „uzina să aparție lucrătorilor!” — adică o gasconadă utilă progandei de export, experiența lor trebuie reținută și principiul proprietății private trebuie văzut în lumina lui adevărată, care e următoarea:

E astăzi dovedit de formidabila experiență comunistă că dacă ucizi inițiativa privată, suprimând orice posibilitate de parvenire individuală, totul merge anapoda într'un stat. De acest adevăr s'a convins Lenin când a aruncat bazele Nep-ului (Noua Politică Economică), operă care a fost sabotată de Stalin. Dar tot atât de adevărat este că dacă nu pui o stavilă lăcomiei omenești și îi îngădui să se întindă în chip nelimitat, capitalismul nefast din vremurile noastre e în stare să acapareze totul și să sugrume viața națională a unui stat.

Când inițiativa privată ajunge să arunce grâul și bananele în mare, să ardă cafeaua în locomotive, să dea drumul petrolului să curgă pe gărlă, să lase mii și mii de hectare de cartofi să putrezească în pământ, sau să închidă brusce uzinele și să arunce pe drumuri zeci de mii de brațe, această inițiativă devine atunci un flagel național și statul are datoria să se amestece și să restabilească ordinea normală a lucrurilor.

El n'o poate face decât naționalizând, — în chipul quasi-revoluționar în care s'a făcut de către guvernul liberal improprietărea țărănilor, — toate bunurile imobiliare și toate întreprinderile cari depășesc o limită ce rămâne stabilă cu judiciozitate.

Bine n'șeles, nu e obligator ca statul să rămâne veșnic răul gospodar de azi și să facă din această mare reformă ceea ce a făcut când a luat bălțile din mâinele particulare și le-a dat pe mâinele Partidului, sau mai precis, la început, pe ale doctorului Antipa, de tristă memorie, care a făcut să dispară peștele, singura carne altă dată accesibilă pungilor celor mai lihnite — astăzi devenită obiect de lux, chiar la Brăila.

Nu. Mentalitatea sau sistemele nenorocite cari fac din Stat un netrebnic, trebuie să dispară. Iar Statul, forțat de împrejurări, trebuie să înțeleagă că singura soluție, între comunismul demagogic și capitalismul nefast, este gospodăria națională care va avea da-

toria să hrănească majoritatea națiunii.

*

Un mijloc eficace, care să ducă la rezultate fericite în materie de gospodărie națională, cred că este instalarea tuturor capacităților private în fruntea marilor întreprinderi de stat, acordându-se acestor capacități o slabă participare la beneficiu. Orice industriaș, agricultor sau comerciant, care se va revela ca un as în materie, dovedind-o cu starea înfloritoare a propriei sale întreprinderi, să devie în mod normal directorul responsabil al întreprinderii de stat de acelaș gen. În felul acesta, inițiativa privată ar deveni pepiniera care să furnizeze națiunii, nu „tehnicieni” diletanți, ci oameni pasionați de reușită și de-o capacitate pe deplin probată. Iar când asemenea oameni se numesc Ford, ei trebuie să fie miniștri inamovibili ai ramurei de muncă în care s'au dovedit neîntrețuți.

Acestor mari valori umane, națiunea poate să le îngăduie o viață cât de regească, de oarece e mai bine să trăiască regește o sută de indivizi cari hrănesc națiunea, decât o sută de mii cari o flămânezec așa cum e azi.

De altfel, chiar sovietele practică într'o oarecare măsură acest sistem, bine n'șeles, fără să admită nici un fel de trai regeșc.

CONCLUZIE

Scriind articolele acestea, n'am avut intenția să învăț nimic, pe nimeni. Dar fiindcă o împrejurare neașteptată mă soma să-mi definesc gândurile și să iau o atitudine netă, iată, am spus pe scurt ce cred, ce sunt, în ce condiții înțeleg să fiu folositor aproapelui.

Netăgăduind, multe aș mai avea de spus despre țara care-și permite luxul unui aparat diplomatic nepotrivit cu puterile ei; țara în care miniștri se acuză reciproc de hoție, apoi o lasă baltă, fără ca nimeni să fie tras la răspundere; țara în care aviatorași cu urdă la gură se avântă catastrofal spre S'dney și Capetown, când ei sunt incapabili să sboare până la Chișinău; țara în care un ministru bagă două mere în buzunar și se plimbă cu avionul în toată Europa, ca să le arate omenirii, în vreme ce noi n'am încetat de-a plăti merele sub zece lei kilogramul, iar când un biet țărănu vine să ni le dea pe cinci lei, gardiștii îl snopesc în bătaie; țara în care dinastii universitare taie și spânzură ca în codru, — și așa mai departe.

Dacă ar fi să se înșire pe hărțile toate reformele cari sunt de făcut la noi în chipul cel mai urgent, apoi s'ar vedea că răul e atât de mare încât n'ar mai fi nevoie de programe și idei, ci de un mare măturoi care, mai întâi, să facă curățenie, să lase terenul liber. Pe urmă se va putea chibzui ușor ce e de făcut, și în cazul acesta, nu programele logic întocmite sunt de rigoare, ci oamenii hotărâți să execute ziua ce plănuiesc noaptea, cam după cum făc

sau italianesc, regimuri după cari dau în vânt stânga și dreapta șmecherilor noștri politici.

Eu însă am spus că nu mai cred în nici într'un regim, ci mă mulțumesc să sper într'o soartă mai bună a omului, pe care omul va ști să și-o croiască cu încetul. Și cu asta am răspuns la toate javrele cari s'au supărat că nu le pot fi pe plac și mă batjocoresc, după ce mi-au implorat colaborarea cu plată și chiar au scris că om de aur ca mine, mai rar bobocule! E drept că și această lingușală venea după o batjocură mai veche. Apoi, iarăși voi deveni un om de aur. Și acești păduchi ai presei românești vorbesc de „caracter”!

Aș mai vrea să spun un cuvânt despre „Cruciada” (Stelescu și Talax, și-l vor spune, cred, pe al lor, mai cu teme).

Repet că, până azi, sunt convins că „Cruciada” e o mișcare mai mult sufletească decât de realizări imediate. Hitler, în zece ani, a organizat un partid de-o tărie nemaipomenită care, dacă nu poate încă să realizeze nimic, e fiindcă lumea întreagă e împotriva lui, dar se va vedea că un popor nu poate trăi împrejmuit cu sârma ghimpată a tratatelor, când foamea e în joc. Iar lui Musolini nu i-a trebuit decât doi ani ca să curme scurt cu o anarhie care avea toate șansele să devie sovietică. Apoi a știut să facă din Italia un stat fără de care nu se poate nimic organiza astăzi.

Că toate acestea nu sunt tocmai pe placul meu și al democrației universale, asta e altă gâscă.

La noi însă naționalismul n'a făcut, în aceiași 10—15 ani, decât să ucidă un prefect, apoi un prim-ministru,

în vreme ce țara e lipsită de armament și avuția ei e prădată de toate partidele. Iată ce suntem. Un popor în care numai nemerniciu ajung la cărma țării. Valorile omenești pe cari el trebuie să le cuprindă în sânul lui, stau ascunse, băntuite de neputință și scepticism.

Aș fi deci fericit dacă „Cruciada” ar aduce acestor oameni fii și numai o adiere de vânt sănătos, vântul totdeauna primăvărat al mult înșelătorilor speranțe omenești. N'am nici un motiv, până azi, să cred că „Cruciada” va deveni cordila vreunui partid, ori partiduț. Mai curând o văd succombând onorabil, decât trădând.

Presupun că cei doi oameni pe cari îi cunosc, Stelescu și Talax, vor înțelege această menire a lor de crainici ai unei speranțe de regenerare morală și de pionieri ai acelui apostolat mesianic de care am vorbit mai sus.

Atât pot face ei, deocamdată. Și dacă vor ști să rămâie curați, eu le promit aci slabul meu concurs.

Căci, să nu-și facă prietenii mei iluzii asupra puterii mele de muncă. Sunt un suflet permanent călător, pe care cer dintr'îi gripă mai gravă, și-l va trimite în lumea aceea în sine e ușor să fii pe placul tuturor oamenilor. Pe lângă

Guido Reni

Sf. Arhangel Mihail

Ce se petrece la soc. „Unirea” din Ploes

Unirea este una dintre cele mai importante societăți petrolifere din regiunea industrială a Prahovei. Cu toate că această societate și-a creat o situație materială din cele mai bune după urma exploatarea petrolului, totuși conducătorii săi au găsit și găsesc de cuviință că e mai bine să nesocotească procentul de 75% personal românesc pe care ar trebui să-l întrebuințeze. Astfel, din cei 140 funcționari ai săi (la biourile din Ploesți) 45% sunt streini, românii ocupând toate posturile de servitori cu lefuri între 300 și 2.000 lei lunar, pe când restul e format din streini cu lefuri dela 8—9.000 în sus. Astfel, dacă am aduna toate lefurile ce primesc funcționarii români la un loc, nu am găsi nici 50% din lefurile celor streini. Cu alte cuvinte, importante sume de bani iau drumul străinătății, deoarece mulți dintre cei «mari» locuiesc în străinătate și nu vin de-

cât la zile mari pela sediul societății.

Din toți cenzorii Soc. «Unirea» (este important de reținut!) numai unul nu locuiește la noi în țară. De consiliul de administrație nu se mai este de discutat: 90% streini.

Serviciul de arhivă și registratură se află într'o pivniță lipsă de aer și de lumina zilei, unde funcționarii sunt ca și inmormântați de vie între niște pereți umizi și plini de igrasie. Cei cari nu s'au retras din timp, au plecat îmbănaviți și nenorociți pe toată viața: pentru un salariu mizer de 500 lei lunar.

Aceste tablouri sunt pentru domnii care se revoltă de pe marele nostru dor de românizare și de cererea noastră de «numerus clausus».

I. I. CONSTANTINESCO
(coresp. Ploesți)

asta, am o operă de terminat, muncă ucigătoare, pentru un om nevoit să scrie, bolnav, într'o limbă pe care niciodată n'a cunoscut-o bine și pe care a uitat-o, de patru ani de când n'o mai vorbește.

Iată atâtea motive grave cari, adăugate la neîncrederea mea în orice acțiune de masă, mă obligă să declar încă odată că înțeleg să rămân perfect în afără de toate acțiunile „Cruciadei”. Ceea ce voi putea și voi crede că e bine să dau, voi da fără să cer în schimb nimic, nimic, nici chiar respectul ce mi se cuvine.

Dar pentru că încercarea „Cruciadei” de-a ralia sufletele distinse, să aibă oarecari sorti de izbândă, ea are nevoie să fie susținută, fie și numai de puținii oameni cari azi o urmăresc cu curiozitate.

Rog, deci, pe toți acei cari cred într'o posibilă ridicare a nivelului moral național, să asigure acestei gazete o modestă existență, neatârnată, ca să nu mai ai nevoie de generozitatea cutărui sau cutărui om de treabă, așa cum e cazul azi și cum a mărturisit sincer. Trimeteți „Cruciadei” abonamente. Ajutați-o, cei cari putea peste costul abonamentului. Colaborați la ea.

Discutați-o. Iar dacă nu veți face nimic, vă fie de bine!

PANAIT ISTRATI

N. R. Dacă articolul lui Pana Istrati este lipsit pe alocuirea și nu are sens, acesta e din cauza Cenzurii.

Marius

Revoltă

Cele mai bune lame, brice și foarfece, sânt marca „Solingen”. Sucursale: str. Șelari - Victoriei - Academiei etc. Prețuri avantajoase. Incercați întrebând pe alții.

România S.A. -- ad-tor-delegat Aristide Blank

Am ajuns să vedem și aceasta. Aristide Blank, mâncătorul de depozite, acela care a dus la ruina un institut bancar în toate floarea, acela care a ruinat mii de mici deponenți, acela care numai în România fiind posibil a scăpat și de ocnă, își permite prin ziarul naționalist Universul și cel anti-hitlerist Lupta să dea României întregi sfaturi de moralizare și îndrumări economice.

Mai are și această îndrăzneală, exprimată pe o coală întregă de ziar, să-și intituleze această operă de inconștient, „Dacă ași fi întrebă”, terminând că din modestie, renunță la paternitatea rețetelor miraculoase oferite gratuit și grațios României.

Leitmotivul acestui atac atât de deplasat este prea vizibil.

Recunoaștem, că A. Blank are până la un punct o scuză.

Anume că numai în România a fost posibil, ca un conducător al celei mai mari investiții bancare quasi naționale, moștenită în plină prosperitate, care din vină proprie a dus Banca unde a dus-o, să-și continue neturburat viața de milionar risipitor, pe loc și fără jenă.

Normal ar fi fost, sau să tragă consecințele model Kreuger, sau cel puțin să dispară complect din circulație.

Aristide Blank însă, care cumpărase în România tot ce se putea cumpăra, care avea și are, recunoaștem, mulți obligați în toate sferele conducătoare a acestei țări, Aristide Blank care contribuia la formarea și răsturnarea guvernelor — mimuș Brătianu — încurajat fără îndoială de pleiada de slugi care profită și astăzi după urma acestui mare privilegiat al soartei, a crezut și mai crede, că România este debitarea lui.

Micul accident din 1931 s'a uitat. Neurastenia depe urma inacti-

vităței de odinioară a fost combătută cu remediile obișnuite.

Magnatul dela Eforie a continuat să guste plăcerile vieții fie la Paris, Cannes, Monte Carlo sau chiar București cu seninătatea omului bogat, chiar foarte bogat, stăpân pe situație.

Eu sunt eu, își spune milionarul Blank, ce-mi pasă mie de toți acești imbecili care mă injură, tot eu sunt mai tare, voi deveni și miliardar — cum spunea lui Ion Duca în Decembrie 1931, după Krach — și probabil că o crede.

Iată de ce, administratorul delegat „in spre” a S. A. România crede de datoria lui să intervină ca salvator de ultimă oră în conducerea destinelor Societății de mai sus.

Domnul Blank ne spune că a făcut și două războaie și că este pilot brevetat.

Evident, a fost un merit cu totul excepțional când Domnia Sa s'a aventurat ca automobilist voluntar în 1913, în acel crâncen război până la cartierul armatei române în inima Bulgariei.

În marele războiu, a rezistat curajos la București sub bombardamentul aeroplanelor și pe urmă cu riscul vieții a cutezat să străbată Rusia făcând pe drum încă anumite operațiuni în devize cu amicul Eigher, pentru a ajunge în urmă la Paris.

Recunoaștem că nu am putut găsi date privitor la raidurile Comandantului și Legiunei de Onoare Aristide Blank, pilot brevetat.

Referitor la propunerile economice a D-lui Administrator Delegat am avea de remarcat.

Planurile lui A. B. au fost gigantice, încă cu mult înaintea îndelicateții comisă de acel Manoilescu. Cu cât găurile veritabile a patrimoniului Băncii Blank se măreau și se astupau cu cifre meșteșugite, cu atât concepțiile lui A.

B. câștigau ampoloare.

Parisul, Londra au primit atunci propuneri Blankiste în stil supraamerican.

Tot Petrolul României, tot grâul, tot lemnul, totul se putea vinde prin filiere unui concurs, creat în România evident prin canalul Blank, cu miliardele marilor capitaliști străini.

Nimeni însă nu la luat pe Aristide Blank în serios, deoarece în 1923 un mare bancher la Londra spunea — Aristide Blank, un băiat foarte gentil, dar mare fantezist și Banca Blank cotată prost.

Văzând în fine că salvarea nu poate veni din afară, A. B. s'a aruncat pe ultima victimă, România.

Cu Zorab, acel armean hidos, a conceput faimoasa afacere Discom.

În disprețul moralei elementare și a legilor, după lupte îndelungate și comisioane grase plus o anumită protecție, a pus mâna pe această mină de aur Discom. Statul, evident a fost și va fi cel păgubit.

Acum, deoarece A. B. crede că a stat destul nici patru ani în rezervă, revine la sațjă și vrea să transforme România în Discom amplificat.

Exportul, Importul, Monopolul Deviselor, Desfacerea Sărei, petrolului, spirtului, cafelei, totul prin aceea societate visată de D-sa.

„Mai trebuie, — spune ilustrul autor, — luate măsuri pentru moralizarea acestui popor.

„Guvernul cu tot aparatul administrativ trebuie să fie compus din gentlemeni desăvârșită”.

„Iar brațele, chiar desarmate a fiilor acestei țări, să fie veșnic și umil îndreptate spre marea noastră soră protectoare”.

Cred că orice om cu bun simț nu-l poate scooti pe acest „sfătuitor economic” decât un caz demn de studiat de către marele nostru psihiatru Doctorul Marinescu. Cine știe dacă nu are depe acum visuri de genul lui „Magnificențius” și se vede Ministru de Finanțe. O țară condusă de nebuni s'a mai văzut.

Sergiu Lecca

Redacționale

● Rugăm pe d. Petru Măneca, din Cernăuți să ne trimeată adresa exactă.

● Rugăm pe domniile corespondenți și cei care ne trimet articolele spre publicare, să le scrie pe o singură parte a hârtiei, deoarece altfel nu se vor lua în considerație.

● Căutăm corespondenți în orașele: Brăila, Sibiu, Brașov, Arad, Alba-Iulia, Craiova și Chișinău.

Cruciada Românișmului depune o coroană pe mormântul Eroului Necunoscut

Joi 24 Ianuarie, în amintirea luptei pentru cruce, care s'a dat în 1933, grupul «Cruciadei Românișmului» a depus o coroană pe mormântul Eroului necunoscut.

În restrâns și în prezența câtorva cititori care au ținut să ia parte la această pioasă manifestare, depunerea coroanei a avut loc într-o atmosferă modestă dar înaltă, în

concordanță cu sfințenia locului pelerinajului.

La acest mormânt, simbol al sacrificiului total și dezinteresat pentru țară «Cruciada» va veni mereu să-și reînnoiască flacăra credințelor ei și să-și verifice drumul parcurs și numărul prietenilor ei.

O nouă bază navală

Pe când, în special la noi, marii conducători politici nu se gândesc decât la greutățile și problemele momentului, Iuliu Maniu a fost singurul care încă în 1928 s'a gândit în mod serios la rezolvirea fortificării frontierei noastre spre Est.

Peste capul unor situațiuni momentare în aparență favorabile, un stat mic trebuie să caute garanții în toate îndrecciunile și trebuie, după modelul Marilor Puteri, să utilizeze toate ocaziunile favorabile în interes propriu.

Acei, care conduc destinele unei țări și nu lucrează decât după interesele momentului pentru a recolta succese platonice adesea mai mult personale, nu sunt adevărați oameni de stat.

Pactele sunt interesante, însă realitatea este alta. După Bethman Holweg în 1914, iată că și Sir Philipp Snowden în 1934 declară că pactele, inclusiv pactul Kellog, sunt petece de hârtie și că Europa este o vastă uzină de intrigi, unde nimeni nu dezarmează, din contră toți își cheltuesc esența pentru înarmări.

Ce fericit, ar putea atunci să fie un stat, spre exemplu România, dacă ar beneficia de protecțiunea, bazată de interese comune, al unei Mari Puteri Navale.

Din 1928 s'au schimbat multe în politica europeană, și ceea ce părea atunci celor mulți poate o fantezie, este astăzi o mare realitate.

Noi știm de ce planul Iuliu Maniu nu a fost pus în practică. Știm însă, că dacă ar fi fost pus în practică, România ar fi avut două mari avantagii.

Politic, fiindcă independent de o politică externă tradițională, am fi avut o supragaranție în plus.

Nu bazată pe simpatie, dar pe interes, adică pe realități, ceea ce este esențial.

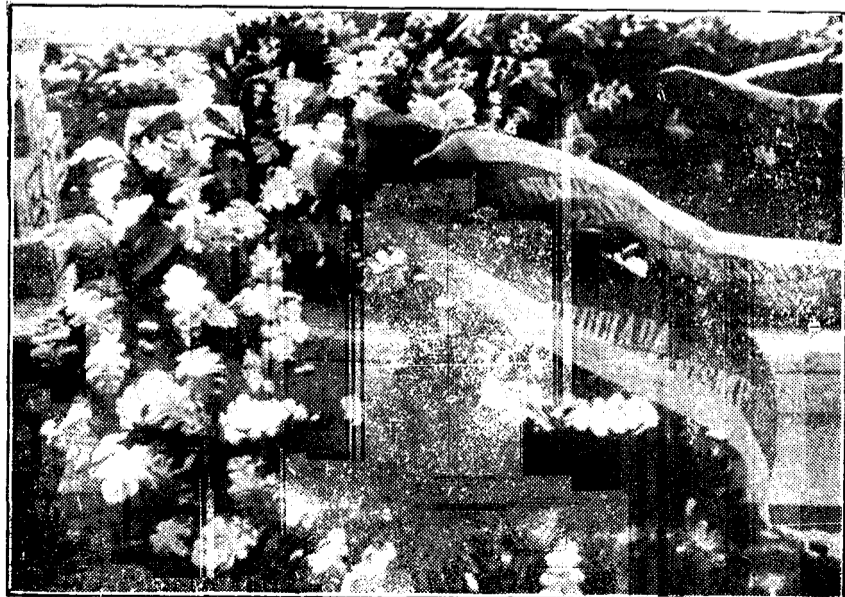
Economic, fiindcă Basarabia și Dobrogea ar fi avut posibilități să-și pună în valoare bogățiile, astăzi inexploabile rațional, din lipsă de căi de comunicație.

Pare-se, că recent acest plan elaborat de Iuliu Maniu, ar fi revenit la modă.

Vizita vaporului englez «Dermshire» la Constanța, ar putea avea semnificațiuni.

Dacă cel puțin acum, această bază securității ar putea fi materializată, am face un pas mare înainte.

Momentul pare favorabil.

Coroana depusă la Eroul Necunoscut.